

Zagrebačka gora, Medvednica, Sljeme...

Medvednica se proteže u smjeru jugozapad – sjeveroistok od doline rijeke Krapine i Podsuseda na zapadu, do Kašinske ceste koja prelazi planinu istoimenim sedlom na istoku. Sjeverna strana planine strmo se obrušava prema Zagorju, dok se njezini južni obronci blago spuštaju prema savskoj nizini stapajući se sa Zagrebom. Ona je izuzetno rijedak primjer parka prirode koji ulazi u glavni grad. To je prostor u kojem se prirodne i kulturno-povijesne vrijednosti međusobno isprepliću i uvjetuju. Ta velika i blagotvorna planina stanovnicima grada bila je i drvo i ugljen i sol i kamen i srebro i voda i mlin... i uopće, izvor života i zaštita.

Ime Medvednica, kao i Medveščak i Medvedgrad, upozorava nas da je ovaj kraj nekoć bio kraljevstvo medvjeda. To lijepo pučko ime od prastarih je vremena živjelo u narodu i u prvim je dokumentima planina upisana tim imenom. U Zlatnoj buli Bele IV. 1241. godine označena je imenom „Medwenicha“, koje nalazimo u još nekoliko kasnijih povijesnih isprava. Naziv Medvednica sačuvao se do vremena Austro-Ugarske Monarhije kada se javlja ime Zagrebačka gora (Agramer Gebirge). To, kao i različite varijante imena Sljeme, prema njezinu najvišem vrhu, unijelo je zbrku u nazivlje. Iako Zagrepčani i danas često kažu da idu „na Sljeme“ kada se upute u bilo koji dio planine, u svim se službenim dokumentima i publikacijama u 20. stoljeću sustavno počelo vraćati staro ime Medvednica. Tko zna? Možda se jednom vrate i medvjedi...



Pogled s Mosta slobode
Druga pol. 20. st. / MGZ